

za tiskanje, ter opominjam: 1.) Parizine bi dr. Bleiweis nikoli ne bil smel natisniti v Koledarčki — to je bilo 1852. l. — ker ta prestava ni taka, da bi množila pevčevo slavo. Če to ni poskus iz prvega pesa, moramó soditi, da je Preširen uže jako bil izgubil svoje zmožnosti, ko je to delal. Ker je bil pa te pesmi uže Bleiweis nekoliko dal na svitlo, mora priti tudi v „Klasje“. Jaz sem jo popravljaj in popravljaj, morda več, nego je prav, toda še zmerom ni taka, kakoršna bi imela biti po Preširnovem. Pred sabo nisem pri tem delu imel niti nemške prestave, niti originala, ktereга ne umejem; torej ne vém, ali ima — — —

Tu list preneha — s četrto stranjo, ki jej je sledila najmanj še peta; a konec pisma so nam, žal, izgubili. Vendar pa je odlomka dovolj, da nam priča, kako so sodobniki, ki niso bili v Bleiweisovi kliki, že l. 1866. prav takó sodili in videli: da ni Bleiweisov odpor zoper Prešerna — objektivno pravičen, ampak da Bleiweis Prešerna in njegovo delo tlači iz osebne in politične mržnje do njega: zaradi osebne zamere in pa zaradi preljubega Koseskega! (Dalje prih.)

FRANJO ROŠ:

POLETJE.

Zori poletje. V solncu zelenijo
svobode dnevi, mladi in razgreti;
v tišini svetli sredi polj žarijo
iz belih rož in gorkih žarkov speti.

Ti si jih splela. Vino so duhteče
teh južnih rož opoji. Glej, gorijo
oči in to srce, pijano sreče,
ko čaše nama v solnca svit zvenijo.

